

Agatha Raisin
és a
VÉGZETES KEZDET

Agatha legelső nyomozása

M.C. Beaton

M. C. BEATON

Agatha Raisin
és
a végzetes kezdet

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Agatha's First Case
Copyright © 2015 by M. C. Beaton

Minden jog fenntartva!

FORDÍTOTTA: LAIK ESZTER

Copyright © 2015 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2015
© Erawan Könyvkiadó, 2015

Felelős kiadó: Fejős Éva
Szerkesztette: Papp Diána
A kéziratot gondozta: Unghy Ágnes
Borítóterv: Cantinart
Borítóillusztráció: Shutterstock

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5469-64-0

Egy

Agatha Raisin Mayfairben telepedett le. Huszonhat éves volt, és hat hónapja Jill Butterfrick mellett dolgozott titkárnőként a Butterfrick PR-ügynökségnél. Az iroda a South Audley Streeten székel, a fizetés gyenge volt, a munkaidő hosszú. De az ambiciózus Agatha szeretne volna elrendezni magában szerencsétlen múltját, megszabadulni a birminghami nyomornegyed emlékeitől, ahol felnőtt, a részeges szülőkétől, és a katasztrofális házasságától Jimmy Raisinnel, amiből végül kisétált.

Néha úgy érezte, talán el kellene válnia Jimmytől, de félretette a problémát, azt feltételezve, hogy a férjét már úgyis elvitte az ital, mint egykor az ő szüleit. Agatha csupán egy egyszobás lakást engedhetett meg magának Actonban, viszont figyelt arra, hogy lehetőleg csak dizájnerruhákat vásároljon magának a használsruha-üzletekben, és amennyire csak tudta, elhagyta a birminghami kiejtést.

Eltekintve apró maciszemeitől, Agatha vonzó megjelenéssel büszkélkedhetett. Vékony volt, hosszú lábú, ragyogó barna haját apródfrizurára vágatta.

Jill undok alak volt, és gyakran minden ok nélkül egészen későig bent tartotta Agathát. Ő pedig hamar rájött, hogy gyakorlatilag az összes ügyfél az apja jóbarátja, a tehetetlen Jillnek másként valószínűleg egyáltalán nem is lettek volna kliensei. Az ügynökség személyzete három lusta csitriből állt, akik szinte semmit nem csináltak.

Az összes teddide-teddoda irodai munka Agathára maradt. Csak azért békült meg vele, mert mindent fel akart szívni magába Mayfairből. Hamarosan majd továbblép innen, és akkor legalább három munkatársat kell majd a helyébe fölvenni – gondolta kajánul.

Korábban próbálkozott egy tekintélyes PR-ügynökségnél. Úgy érezte, jól sikerült az állásinterjú. A cégvezető azzal búcsúzott, majd

értesíti. Amikor Agatha kifelé indult, a főnök behívta a titkárnőjét. Agatha megállt még egy pillanatra a titkárnő asztalánál, hogy ellenőrizze a sminkjét, és ekkor legnagyobb döbbenetére meghallotta a főnök szavait:

– Ez nem lesz jó. Kicsit nyers. Nem elég kifinomult ide. Várjunk pár napot, aztán küldjön neki egy elutasító választ.

Agatha elsietett, az arca lángolt a megaláztatástól. A lelkében két érje küzdött egymással. A megfélemlített Agatha fel akarta adni ambícióit, de a másik harciasan így szólt: „Egy nap még megmutatom nekik!”

Aztán az élet hozott egy változást. Jill behívta magához egy reggel.

Agatha udvariasan várta az instrukciókat, ám közben egy hang belül így türelmetlenkedett: „mi van már, te ronda pofájú ribanc?”

Jillnek hosszúkas lófeje volt, és hatalmas fogai. Gondosan festett szőke haját a legújabb divat szerint hordta, vagyis pont úgy nézett ki, mint aki most mászott ki az ágyból.

– Van egy kis probléma – kezdte. – Hallott már a kereskedelmi bankárról, Sir Bryce Tellerről?

– Olvastam róla – felelte Agatha. – Az újságok azt írják, le fogják tartóztatni a felesége meggyilkolásának vádjával.

– Igen, ő egy nagy ember. De nekem figyelembe kellennem az iroda hírnevét is. Azt akarja, hogy mi intézzük a sajtóját. Kérlek, hogy beszélj vele – a legjobb személyesen –, és mondd meg, hogy tekintettel a körülményekre, nem tudjuk őt képviselni. De minden jókívánságunk és a többi, és a többi. A Wigmore Streeten lakik, szaladj el hozzá. Itt a pontos cím.

Agatha hevesen dobogó szívvel indult el az irodából. Kifelé menet felkapott egy kupacot a friss újságokból, és kivett tíz fontot a házikasszából.

– Engedélyezték? – kérdezte nyafogva a Samantha nevű lány.

– Másképp nem tenném – vágta rá Agatha, és elsietett. Verőfényes júliusi nap volt. Agatha leült egy kávézó teraszára, rendelt egy szendvicset és egy kávé. Amikor végzett a szendviccsel, rágyújtott, majd felütötte az újságokat. Mindent elolvasott a gyilkossággal

kapcsolatban. A tények egyértelműek voltak. Valaki hallotta, hogy Sir Bryce kiabál a feleségével. Az asszonyt reggel holtan találták – megfojtották egy sajtuvágóval, ami Bertha Jones, a házvezetőnő szerint hiányzott is a konyhából. Bertha Jones aznap Dorsetbe utazott meglátogatni a nagynénjét, a komornyik, Harry Bliss pedig színházba ment, majd hazatérve egyből lefeküdt. De egy orvos, bizonyos dr. Williamson, aki a szomszédban lakik, azt mondta, a meleg éjszaka miatt minden ablak nyitva volt, és hallotta, amint Sir Bryce a feleségével veszekszik, és azt ordítja, meg fogja ölni.

Sir Bryce kiterjedt jótékonyági munkát végzett – itt jön képbe az ügynökség: ők intézték az adománygyűjtő bálók és partik publicitását. Volt egy fotójuk Sir Bryce-ről, és a feleségéről, Nigelláról. Trófeafeleség, gondolta gúnyosan Agatha. Nigella vékony, szőke nő volt, harminc évesen a második házasságát kezdte az akkor ötvenkilenc éves Sir Bryce-szal. A férfi első felesége rákban halt meg. Agatha hosszan tanulmányozta Bryce fényképét. Ezüstös haj, okos tekintet.

Sóhajtott egy aprót, és úgy döntött, megszabadul az újságoktól. Az idő egyre melegedett, és nem akarta magával cipelni őket egészen a Wigmore Streetig. Ahogy magas sarkú szandáljában és az adományboltban vásárolt tompazöld, durva selyemkosztümjében lépkedett, hirtelen azt kívánta, bárcsak ne hajtaná így a becsvágy. Kiváló titkárnői képességekkel bírt. Miért nem lép tovább egy neki való munkahelyre? Igen ám, de két álmához kitartóan ragaszkodott. Az egyik, hogy Mayfairben akart dolgozni. A másik, hogy egy nap szeretne házat venni Cotswoldsben. Még gyerekkorában kempingeztek ott a családdal. A szülei unalmukban hülyére itták magukat, és egyfolytában arról panaszkodtak, miért nem a szokásos módon egy szórakoztató nyaralófaluba mentek. De a kis Agathát elbűvölte a hely szépsége és békessége.

Egyszer csak ott állt a Wigmore Streeten, és azon kapta magát: legszívesebben visszamenne az irodába és azt hazudná, nem találta otthon Sir Bryce-t. A nap megcsillant az orvosok és különféle specialisták réztábláin. Agatha eltöprengett, hogy egy ilyen gazdag

bankár vajon miért ezt a környéket választotta magának lakhelyül. A Regents Park, Hampstead vagy Mayfair nyilvánvalóan jobban illene hozzá. Megérkezett az edwardiánus ház elé. Az utcában csend honolt, nehéz volt elhinni, hogy milyen közel van hozzá a város zaja és a nyüzsgő Oxford Street.

Agatha megnyomta a rézcsengőt, és váltig reménykedett, hogy senki nem nyit ajtót. De egyszerre csak egy fekete öltönyös, diszkrét nyakkendős úr állt előtte. Gyér, szőkés haja volt és boxerképe. Ez biztosan Harry Bliss, a komornyik, gondolta Agatha.

– Sir Bryce-hoz jöttem a Jill Butterfrick Ügynökségtől – mondta Agatha.

A komornyik beengedte. A házba belépve Agathának klausztrofób érzése támadt. A négyzet alakú hallt vastag szőnyeg borította. A magas ablakokon roló zárta ki a napfényt. Bliss előrement a lépcsőn, és egy hosszúkás szobába vezette Agathát, melynek ablakai a szoba elejéből és végéből nyíltak.

– A PR-ügynökség munkatársa – jelentette be Bliss. A távolabbi ablaknál egy férfi ült, lassan felemelkedett, és Agatha felé fordult. Sokkal öregebbnek és megviseltebbnek látszott, mint a fotókon.

– Üljön le – intett.

Agatha leült, kihúzódott a tekintélyes méretű fotel szélére. A többi fotel és a kanapé hasonlóan terebélyes volt, elég szokatlan látványt nyújtottak. A rolók le voltak engedve, az ablakokat súlyos, selyemszegélyű brokátfüggönyök keretezték. Az egyik falnál viktoriánus kandalló állt, fölötte aranykeretes, empire stílusú tükör. Több kisasztalt is friss virággal teli váza díszített. A kandallóval szemközi falat könyvek borították.

A férfi Agathával szemben foglalt helyet egy fotelben. Jól szabott öltönyt viselt, fehér inggel és selyem nyakkendővel.

– Neve? – kérdezte.

– Agatha Raisin.

– Beosztása?

– Jill Butterfrick titkárnője.

– Azért küldték, hogy közölje, a nagynevű ügynökség nem fog

képviselni?

Agatha nyelt egyet.

– Nos... igen.

– Kér egy kávét?

– Igen, köszönöm. – Agatha észrevett egy nagy kristály hamutartót a mellette lévő asztalkán. Hirtelen elfogta a vágy egy cigaretta után. Egymást tanulmányozták a férfival. Lehet, hogy egy gyilkossal ülök szemben – gondolta Agatha –, de olyan kedvesnek és normálisnak látszik. Aztán felvillant benne a híres intuíció, ami a jövőben olyan jól szolgált. Valami megmagyarázhatatlan okból átjárta a meggyőződés, hogy a férfi nem követhette el a gyilkosságot.

– Utálok ezt a munkát! – tört ki Agathából, majd a férfira nézett és elmosolyodott. – Tudja, mit? Most fejeztem be. Nem köt szerződés. Visszamegyek és kilépek. Pfű!

Sir Bryce megrázta a csengőt, kért egy kávét, majd így szólt Agathához:

– Rágyújthat, ha szeretne.

Megvárta, míg Agatha meggyújtja a cigarettát, aztán így szólt hozzá:

– Meséljen magáról.

Agatha már épp elő akart adni egy mesét boldog, cotswoldsi gyerekkoráról és elbűvölő szüleiről, de volt valami a férfi fürkésző, átható tekintetében, ami visszatartotta. Így hát elmesélte az igazságot, töviről hegyire.

– És miért dolgozott Jillnek? – kérdezte Bryce.

– Bele akartam tanulni a reklámszakmába – felelte Agatha. – Jó is lennék benne. Jillnek nincs érzéke hozzá. Ugribugri inasnak használ, miközben az újságírókat szórakoztatja. Nekem külön mappám van róluk. Ismerem az összes gyengeségüket. Tudom, hogy kell nyomást gyakorolni.

– Maga egy félelmetes hölgy. Ó, itt is van a kávé. Hogyan issza?

– Minden nélkül, feketén – mondta Agatha.

Miután Bliss távozott, a férfi megkérdezte:

– Na és, hogyan lendülne akcióba?

– Jerry Rothmore a *Karcolattól* az ön legnagyobb kritikus – magyarázta Agatha. – Történetesen tudom róla, hogy csalja a feleségét. Egy nap Jillel együtt ebédeltünk vele. Jill kiment bepúderezni az orrát, a pasas meg, mintha én ott sem lennék, telefonálni kezdett. Egy Cynthia nevű nővel enyelgett. A feleségét Berylnek hívják, utánanézttem. Szóval, Rothmore-ral kezdenék. Bárcsak PR-ügynök lehetnék! Rögtön elhajtánám a keselyűket a feje fölül.

Bryce nézte a szemben ülő nő harcias ábrázatát, és elmosolyodott.

Újra csengetett, mire Bliss belépett.

– Mondja meg George-nak, hogy jöjjön át, amilyen gyorsan csak tud – utasította a komornyikot. – George a menedzserem. Ismeri a South Molton Streetet?

– Igen – felelte Agatha.

– Van ott egy ingatlanom, amit épp készültem eladni. Egy iroda egy bolthelyiség fölött. Itt berendezheti a saját PR-ügynökségét, és megkezdheti a képviselőtevékenységét. Odaadom a pénzt a munkatársak felvételére és a hirdetésekre. Ha nem teljesít jól, felmondok. Felkészült a kihívásra?

– Hát persze! – lelkesedett Agatha, habár nehezen hitt a fülének. – De van itt még valami. Ha kezembe veszem az ügyet, tudnom kell az álláspontját a felesége meggyilkolásával kapcsolatban.

– Természetesen megismerheti. Kérhetek egy cigarettát? Nem lenne szabad dohányoznom...

Agatha felállt, előhúzott egy szál cigarettát, és remegő kézzel meggyújtotta a férfinak.

– Igen, vitatkoztunk a feleségemmel. Nyitva volt az ablak, és a szomszédokban lakó orvos hallotta. Ellenőriztem a feleségem kiadásait. Drága holmikat vásárolt, például egy Rolex Oystert, de a tárgyakat nem tudta felmutatni. Biztos voltam benne, hogy egy szeretőnek vesz ajándékokat. Megbántam, hogy elvettem, de ha el kellett volna válni tőle és fizetnem neki, az igazi csapás lett volna. Ő kiviharzott, miután megfenyegettem, hogy megölöm, és megszüntetem a hozzáférését a számlához. Rosszul hangzik, igaz? Elmentem lefeküdni. Ezután

semmit nem hallottam. Reggel fölkeltem, bejöttem ide, és kis híján átestem a holttestén. A kandallónál feküdt egy vasdarabbal a nyakán, amihez a két végén fafogantyúk tartoztak. A sajtívágónk volt. A rendőrségnek csak közvetett bizonyítéka volt, de az orvos vallomása tarolt. Ráadásul szeretem a sajtot, és aznap este használtam is a sajtívágót, rajta volt az ujjlenyomatom. Továbbá nem volt jele betörésnek. Elmagyaráztam a rendőröknek, hogy gyakran használom az eszközt, ezért lehet rajta a fogantyún az ujjlenyomatom – egy gyilkos kesztyűt használna. De a rendőrség szerint ez esetben az ujjlenyomatok elmosódtak volna. Hát így áll a dolog.

– Rosszul hangzik – mormogta Agatha. – Miért nem tartóztatták le?

– Bármelyik nap megtörténhet. Van egy jó ügyvédem és befolyásos barátaim.

– Különös – felelte Agatha.

– Micsoda?

– Amikor megtámadták a feleségét és fojtogatni kezdték, önnek hallania kellett volna a sikoltását, vagy legalábbis a lába dobogását. Szed altatót?

– Igen.

– Ezt elmondta a rendőrségnek?

– Nem. Nem kérdezték.

– Ó, uram, ez hiba volt!

– Szólítson Bryce-nak.

Odakint csöngettek párszor.

– Ne törődjön vele – mondta Bryce. – A sajtó liheg az ajtóban a napi zsákmány után.

Agatha gyorsan döntött.

– Jobb, ha kezelésbe veszem őket. Van egy szobája, ahová elvonulhatok velük jó sok ital kíséretében?

– A földszinten a hall mellett. De...

– Van receptje arról az altatóról?

– Igen, az íróasztalomban.

– Adja ide, és engedje be a keselyűket. Várjunk csak egy kicsit. A házvezetőnő nem volt itthon, de Bliss miért nem hallott semmit?

– A legfelső emeleten alszik, és egy zajos ventilátort használ a meleg miatt.

Fél óra múlva hét riporter pillantott fel, amikor Agatha belépett a szobába. Mindannyian italospoharat szorongattak a kezükben.

Agatha érezte, ahogy inába száll a bátorsága. Valahogy nem találta a hangját. Nézte az újságírókat, azok meg nézték őt.

– Maga a bejárónő, vagy mi? – vakkantotta egy hang.

A sértéstől Agatha mindjárt magához tért. A bejárónő, persze. Majd megmutatja nekik.

– Híreim vannak az önök számára. Bryce Tellert képviselem. Az Agatha Raisin PR-ügynökség vezetője vagyok. A gyilkosság éjszakáján Bryce nagy dózisban vett be barbiturátokat, ezért nem hallott semmit. Az orvos a Giles Friend, három házzal odébb lakik. Ellenőrizhetik. Itt a recept. Vegyék szemügyre, majd adják vissza, kérem. Ha a továbbiakban szeretnének még néhány csemegét tőlem, rendesen kell játszaniuk, és békén hagyni a prédájukat.

– Hogy tudunk kapcsolatba lépni magával? – kérdezte egy fickó a *Daily Mail*től.

Agatha elbizonytalanodott egy pillanatra, ám éppen belépett Bliss, és átadott neki egy doboz névjegykártyát. Agatha felvidulva bámult a kártyákra. Ezt hogy csinálták ilyen gyorsan? Igaz, olyan olcsó változatnak tűnt, amit az ember az Oxford Streeten csináltat magának egy masinával. Agatha átadta a névjegykártyákat a sajtósoknak.

– Mára ennyit, elmehetnek. Kivéve Mr. Rothmore-t. Csak egy szóra, kérem.

Amikor a többiek kimentek, Jerry Agathához fordult.

– Igen?

– Úgy sejtem, nem szívesen venné, ha a felesége tudomást szerezne Cynthiáról – mondta Agatha.

A férfi döbbenten meredt rá.

– Ne merészelje...

– Írjon valami szépet, és nem fogom. Másként megteszem, mint a

huzat. Most elhúzhatja a csíkot.

Amikor Agatha visszatért a nappaliba, George South, Bryce üzlettársa már várt rá. Azt kérte, Agatha menjen vele az irodájába a Hyde Streetre, hogy aláírhasa a szükséges papírokat. Kellemes modorú, barátságos férfi volt, kifogástalan öltözkében. Agathának összeszorult a gyomra a félelemtől. Hogy tudna ő ilyen fiatalon egy céget működtetni? Egy csapdába jutott dongó csapódott neki zümmögve az ablaküvegnek, menekülőutat keresve. Agatha is pont így érezte magát, csapdában.

Amikor letudták a hivatalos ügyeket, sóvárogva gondolt egy gintonikra és egy cigarettára, de még meg kellett nézni az irodát és átvenni a kulcsokat. Új birodalma egy ékszerüzlet felett volt, öt szobával rendelkezett. George végigvezette mind az ötön, közben egy noteszbe jegyzetelt.

– Szüksége lesz íróasztalokra, számítógépekre, irodaszerekre és hasonlóknak. Ezeket hagyja csak rám.

Amikor George távozott, Agatha bezárta az irodát, majd visszasietett a South Audley Streetre, és elkezdte összeszedni a dossziéit és egyéb holmijait.

– Mi az ördögöt csinálsz? – kiáltott rá Jill.

– Lelépek a rabszolgatelepedről – felelte Agatha.

– Nem teheted!

– Nem íratnál velem alá szerződést – replikázott Agatha. – Azt mondtad, ha nem felelek meg, bármikor kirúghatsz, amikor csak tetszik. Hát most én rúglak ki téged, lópofa. Ezt tedd zsebre!

Bryce kezdte megbánni az ötletét, hogy Agathát bízta meg az ügynökség felállításával. De azelőtt is az üzleti érzékére hagyatkozott a munkatársak megválasztásánál, és még soha nem ítelt rosszul. Másnap reggel elkérte az összes napilapot, hogy átnézz. Mosolyterült szét az arcán. Valamennyi lap lehozta a hírt, hogy erős altatókat

vett be, de az igazi meglepetés csak a *Karcolat*-ban jött. Jerry csöpögős riportban számolt be Bryce játékonysági munkájáról, és kijelentette: ideje, hogy a rendőrség másfelé tapogatózzon.

Agatha Raisin új irodájában sétálgatott a South Molton Streeten, és elfogta a lelkesedés. George South hívta ismét. Nyitottak neki egy bankszámlát, amihez egy hitelkártyát is kapott. George egy titkárnőt is felvett Agatha mellé, Freda Demernek hívták, csendes volt és udvarias.

– Helyezzen el hirdetéseket valamennyi napilapban. Kezdetben két emberre lesz szükségem, és egy kifutófiúra. Azt mondták, fizessem meg jól.

– Igen, Mrs. Raisin.

– Szólítson Agathának. Na és most hogyan tovább... Ördög és pokol! Ha legalább rá tudnék jönni, ki ölte meg a feleségét... Hívja fel nekem Sir Bryce Tellert.

Amikor telefonvégre kapta Bryce-t, Agatha izgatottan szakította félbe a férfi hálálkodását.

– Amikor a megboldogult felesége eljárt esténként, mivel ment? Taxival?

– Nem, limuzinszolgálatot vettünk igénybe. A Mayfair Limót. Rendszerint Peter Black volt a sofőr. A telephelyük Clarges Mews-ban van. Min töri a fejét?

– Hogy kitaláljam, hová mehetett. Beszélhetek a házvezetőnőjével?

– Kilépett.

– Pont most? Hol lakik?

– Várjon egy kicsit, mindjárt megkeresem a címét. – Agatha türelmesen várt, míg a férfi visszatért a telefonhoz. – Itt is van. Bertha Jones, Mill Hill East High Street, 201A.

Le kell szoknom ezekről a magas sarkú cipőkről, gondolta Agatha egy órával később, miközben végigbillegett a High Streeten. A bokája

kezdett feldagadni a hőségben. Megtalálta a házvezetőnő otthonát, egy szuterénlakás volt egy fogadóiroda alatt.

– Bertha Jones? – kérdezte, amikor megjelent az ajtóban egy kövérkés, ősz hajú nő.

– Nem beszélek semmit a sajtóval! – jelentette ki a nő, és már csukta volna be az ajtót.

Agatha betámasztotta a lábát.

– Nem vagyok újságíró. Sir Bryce Tellert képviselem. Nem szégyelli magát? – kiáltott rá a nőre.

– Nincs miért szégyenkeznem.

– De bizony, hogy van! Otthagyja a főnökét, amikor a leginkább szüksége lenne magára.

Az ajtó ismét kinyílt.

– A férjem mondta – felelte Bertha. – Ő akarta, hogy mondjak fel. „Te leszel a következő!”, ezt mondogatta.

– Hát, akkor tévedett. Ha megnézi a mai lapokat, láthatja, hogy Sir Bryce altatókat vett be, és semmit nem hallott.

– Inkább jöjjön be. Teljesen kivagyok.

Agatha követte a nappaliba, ami hűvös volt és nyirkos, mintha a nyár elkerülte volna. De szép rendben tartották és kényelmesen bútorozták be.

– Arra lennék kíváncsi – kezdte Agatha –, milyen volt Lady Teller?

– Nem szeretek rosszat mondani a munkaadóimról – mondta Bertha szemérmesen.

– Már nem a munkaadói többé, azonkívül jól kitolt szegény Sir Bryce-szal, hogy otthagya. Vágjon bele, elő a szennyessel is.

– Üljön le – kínálta hellyel Bertha, és ő maga lerogyott egy fotelbe.

– Egy szemét kurva volt, na. Ledobálta a koszos ruháit a földre, hogy onnan szedjem fel és vigyem kimosni. Sosem kaptam tőle semmit karácsonyra, a sértéseken kívül.

– Van róla tudomása, hogy volt-e az asszonynak valakivel viszonya?

– Nem tudom. De gyakran ment el egyedül, és haza sem jött hajnalig. Nagyon szégyellem, amit tettem. Bárcsak ne mondtam volna

fel...

– Vissza akarja kapni a munkáját?

– Igen. Mondtam Bertnek, hogy miatta jöttem el, és sosem fogom neki megbocsátani.

– Van itt egy telefon?

– Az ablak mellett.

Agatha felhívta Bryce-t, és így szólt:

– Hazaküldöm a házvezetőnőjét.

– Én viszont nem veszem vissza.

– Dehogynem – vágta rá Agatha. – Valamit mondanom kell a sajtónak. „A szégyenkező házvezetőnő visszatért élete legjobb munkaadójához. »Nagyon bánt, amit tettem«, nyilatkozta tegnap.”

– Jól van, rendben.

Agatha letette a telefont, és visszafordult Berthához.

– Pakoljon össze. Nagyon nagy a hőség, kutya legyen, ha még egyszer vonatozom a King's Crossig. Hívunk egy taxit.

Miután elnavigálta Berthát és megrendelt pár holmit a Selfridges-ben, Agatha visszatért az irodába, és elkezdte körbetelefonálni a sajtót Bertha visszatérésének hírével. A történet zárómondata így hangzott: „Mrs. Teller egy szemét kurva volt – zokogta Bertha”.

– És most gyерünk a garázsba. Menjen haza, Freda.

– Maradhatok, ha akarja.

– Nem-nem, holnap reggel találkozunk. Fáradtnak látszik. – Agatha kinyitotta a kasszát és kivett pár bankjegyet. – Tessék. Túl nagy a hőség a metrózáshoz. Fogjon egy taxit.

Aztán meg sem hallgatva Freda hálálkodását, lesietett a lépcsőn.

A garázsban jókora szerencsével belebotlott Peter Blackbe, a limuzinszolgálat munkatársába, aki épp egy fuvar miatt érkezett. Először kurtán közölte Agathával, hogy addig nincs tárgyalnivalójuk, amíg nem lát maga előtt vaskos pénzköteget.

– Menjünk, igyunk meg valamit – javasolta Agatha. – Mit szól a Ritzhez?

Peter Black nyúlánk, rókaképű fickó volt, sűrű barna hajjal. Fogalma sem lehetett róla, hogy Agatha a maga kurázsijával minden aggály nélkül besétál a Ritz bárjába. A férfi whiskyt rendelt szódával, Agatha magának egy gin-tonikot, és egy kis asztalra mutatott.

– Megfizetem az információkért – mondta. – Sir Bryce Tellert képviselem. Hová járt Lady Teller?

– A Pink Ladybe.

– Az mi?

– Egy klub a Charlotte Streeten.

Agatha sebesen kombinált. A rózsaszín a homoszexuálisok egyik kedvenc színe.

– Netán egy leszbikus klub?

– Az. Ideadja a pénzt, vagy mi lesz?

– Még nem. Szóval a gyilkosság éjszakáján a nő odament?

– Ja. Én kiraktam, de aztán nem hívott, hogy menjek érte. Nyilván taxiba ült.

– Tételezzük fel, hogy leszbikus volt. Láta valaha nővel?

– Nem. A limóval odavitette magát, de sose kellett érte menni. Szerintem mindkét nem bejött neki. Egyik éjjel részegen kikezdett velem. Nem csíptem. Sir Bryce Tellert bírom, igazi úriember. Sajnálom őt. A pénz?

– Még egy pillanat. A rendőrség kikérdezte magát?

– Nem.

Agatha átadott neki egy köteg pénzt, aztán útjára engedte.

Álmatagon végignézett magán. Itt van, a Ritzben! Az ördögbe is!

Egyre biztosabb volt benne, hogy egy magas, jóképű férfi a szomszéd asztalnál rámosolygott. Körülbelül száznyolcvan centi magas volt, sűrű fekete hajjal, világító kék szemekkel. Agatha finoman visszamosolygott.

A férfi átjött az asztalához és leült.

– Egy ilyen csinos lány, mint maga, egyedül? – kérdezte.

– Egy PR-ügynökséget vezetek – mondta büszkén Agatha. – Egy kis üzleti tárgyalásom volt éppen.

– Colin Fitzwilliam vagyok. Üdvözlöm.

– Mivel foglalkozik? – firtatta Agatha, miközben úgy érezte, mintha átsétált volna Alice mesebeli tükrén, és belépett volna a Ritz világába, ahol egészen természetes dolog jóképű férfiakkal csevegni etoni kiejtéssel.

– A királyi testőrséghez tartozom. Most épp szolgálaton kívül. Mi lenne, ha találkozoznánk ma később? Meginnánk valamit és elbeszélgetnénk. Egy kis kiruccanós este...

– Rendben – felelte Agatha óvatosan. – Hol?

– Mit szólna a Jules bárhoz a Jermyn Streeten nyolckor?

Agatha elmosolyodott.

– Ott leszek.

Álmodozón nézett a férfi után, ahogy távolodott. Egy portás megállította Colint, és valamit mondott neki. A férfi meghökkent, visszanézett egy pillanatra Agathára, aztán sietve távozott.

Amikor Agatha visszatért az irodába, Freda még mindig ott volt.

– Miért nem ment haza? – kérdezte Agatha.

– Gondoltam, megvárom. Épp indulni akartam, amikor ez a csomag érkezett. A Selfridges-ből küldték. Azonkívül azt mondta, holnap sajtótájékoztatót tart, és meg akartam kérdezni, ne menjek-e én is.

– Rendben, jöjjön. És most irány haza!

Miután Freda távozott, Agatha kibontotta a csomagot. Egy felfújható matrac, egy paplan, párnák és ágynemű volt benne. Átcipelte őket egy kicsi szobába az iroda hátsó részébe. Ide tette be a két bőröndjét a holmijaival, amiket Actonból hozott el. Eszébe sem jutott, hogy Bryce és a menedzsere úgy gondolták, a rendelkezésére bocsátott összegből Agatha bőkezűen kiszolgálhatja magát, és ebben benne foglaltatik egy lakás is London központjában. Felfújta a matracot, elrendezte rajta az ágyneműt. Agatha nehezen hagyott fel spórolós szokásaival. Aztán belenézett Freda számítógépébe. Az

összes lap meghívást kapott egy sajtótájékoztatóra Bryce-hoz, másnap délelőtt fél tizenegyre. Agatha nem akarta az irodájában fogadni őket, míg nem állt össze a teljes személyzet.

Egy hangocska arra figyelmeztette a fejében, ne legyen bolond, hogy odaszól a Jules bárba nyolckor, és lemondja a találkozót. Miért ne hagyná, hogy felcsípjék? Agathát könnyen el lehetett bűvölni a flanccal, ahogy ő nevezte.

Így hát pontban nyolckor belépett a Jules bárba, leült egy asztalhoz, és feszülten várakozott. És várakozott...

Ezalatt kensingtoni otthonában Colin átkozta magát, amiért majdnem megfélemedkezett a felesége vacsorapartijáról. Az a kislány ott fogja várni a Jules bárban. Ó, szegényke! Pech.

Agatha fél kilenckor jött el a bárból, kicsinek és sebezhetőnek érezte magát. Vett magának egy szendvicset és kávé, majd visszatért az irodába, és nekikészülődött a lefekvéshez. Megkönnyebbülten állapította meg, hogy az irodához komplett fürdőszoba is tartozik. Előhalászott két törölközőt és egy szappant a bőröndjéből, lezuhanyozott, majd leheveredett az ágyára. Agatha reménykedett, hogy az istenek nem ítélik el az ilyen túlságosan ambiciózus lányokat, mint ő, aztán elaludt.

Kettő

A sajtótájékoztató helyszínéül kijelölt Wigmore Street-i lakás szobájában egy hajszálat sem lehetett leejteni. Bertha idegesen feszengett egy fotelben az újságírókkal szemben, dundi arca fénylett a kameralámpák özönében.

Megpróbált beszélni, aztán könnyekben tört ki. Agatha a kezébe nyomott egy papírzsebkendő dobozt, és azt sziszegte:

– Szedje össze magát!

Bertha nyelt egyet, és reszketeg hangon megszólalt.

– Nagyon szégyellem magam. Hogyan hihettem azt, hogy egy ilyen finom ember, mint a munkaadóm, képes lenne megölni bárkit? De megbocsátott nekem, az Isten áldja meg érte.

– Mi a véleménye a néhai Lady Tellerről? – kérdezte az egyik újságíró.

Bertha feltette a szemüvegét, és lesandított a papírra, amire Agatha írta fel neki, mit kell mondania.

– Nem akarok halottról rosszat mondani – folytatta. – De volt benne valami kegyetlen. Folyton piszkálódott, panaszkodott, és úgy bánt a férjével, mint a felmosóronggyal. Alig volt itthon éjszakánként.

Agatha rögtön megbánta, hogy az „úgy bánt a férjével, mint a felmosóronggyal” szavakat is a papírra vetette. Az kéne még, hogy indítékokat sugalljanak!

Ideje felcsigázni a hiénákat.

– Megbízható forrásaimra hagyatkozva – kezdte Agatha –, kijelenthetem, hogy Lady Teller egy leszbikus klubot látogatott. De férfiakkal ugyanolyan szívesen kezdett, mint nőkkel.

– Melyik klubot? – kiáltották több felől is.

– Tudatni fogom, amint lefolytattam a nyomozást.

– Nem kellene ezt a rendőrségre hagynia? – szegezte neki a kérdést egy riporternő.

– Miért kéne? – vágott vissza Agatha. – Eddig csak a csőlátásukról tettek tanúságot. Én nem. Mára ennyi, hölgyeim és uraim.

Fittyet hányva a további kérdésekre, kivezette Berthát a szobából, nyomukban Fredával, aztán bemenekült a földszinti mosdóba, és zokogni kezdett. Kezdett elhatalmasodni rajta a feszültség. Belül csak egy érzékeny lány volt, aki megpróbált alkalmazkodni a kemény körülményekhez. Végül lemosta az arcát, és gondosan kisminkelte magát.

Freda az ajtó előtt várta idegeskedve, a menedzserrel, George South-szal együtt.

– Voltam az irodájában, Agatha – mondta George. – Nem tarthatunk itt többet sajtótájékoztatót. Találtam az egyik szobában egy matracot. Miért nem vett ki egy lakást?

– Meg akartam várni, míg keresek annyit, hogy az iroda közelében bérelhessek egyet – felelte Agatha.

– Nyugodtan használhatja a költségkeretét. Egyébként meg itt van egy kulcs Bryce egyik ingatlanjához Chelsea-ben. Javaslom, hogy költözzön át mihamarabb.

Agatha hálás köszönetet motyogott, aztán megkérdezte:

– Találkozhatnék Bryce-szal?

– Kórházban van kivizsgáláson.

– Mi van vele?

– Ezt majd ő elmondja.

A Scotland Yardnál, rögtön azután, hogy a déli hírek elhangzottak a sajtótájékoztatóról, Mike Topping rendőrkapitány behívatta Jim Macdonald felügyelőt és Fred Baxter őrmestert.

– Mi a fenét művelnek maguk ketten? – ripakodott rájuk. – Hagyják, hogy egy kis csitri, akiről azt se tudja senki, hogy kicsoda, hülyét csináljon magukból?

Macdonald egy mogorva skót volt.

– Sima ügynek nézett ki – magyarázta. – Átkozottul biztosak voltunk benne, hogy a férj tette.

– Menjenek el ennek a Raisin nevű nőnek az irodájába, és hallgassák ki. Először is, ki az a megbízható forrás, és mi a neve

annak a nyomorult klubnak?

Amikor Freda és Agatha befejezték a vacsorát, Freda megszólalt:

– Az az érzésem, a rendőrség már az irodában vár magára, Agatha.

– Miért gondolja?

– A sajtótájékoztató lement a déli hírekben. Sok kérdésük lesz magához.

Agatha összefogta a haját.

– Erre nem gondoltam. Szeretném előbb azt a klubot szemügyre venni este.

– Jó alkalom arra, hogy megnézzük az új lakását – indítványozta Freda.

– Remek ötlet. Remélem, be van bútorozva.

A lakás egy társasházban volt a Sloan Square-en. A portás már számított Agathára, útba igazította a második emeletre. Felmentek a lifttel, Agatha bedugta a kulcsot a zárba, és kitérült az ajtó.

Egy keskeny, vastagon szőnyegezett folyosóról jobbra és balra nyíltak a helyiségek. Agatha ámuldozva járta őket végig. Nappali, ebédlő, konyha, fürdőszoba, három hálószoba, vendégfürdőszoba. Teljesen bebútorozva és mindennel fölszerelve.

Freda hahotázni kezdett, amikor Agatha három cigánykereket hányt a folyosón.

– Remélem, nem fog egyszer csak eltűnni mindez, mint a mesebeli arany – mondta Agatha. – Hol is lakik, Freda? Elfelejtettem.

– Kint, Edgware-ben.

– Albérlet?

– Igen.

– Miért nem költözik be ide? Tartsa meg a lakását arra az esetre, ha nem bírná mellettem, de ha beválik, itt ellakhat ingyen. – Aztán oda sem hederítve Freda döbbent hálálkodására, így folytatta: – Most pedig elnézek a turkálóba, hátha van pár csodás darabjuk.

- Agatha, George nagyon meghökkent, hogy a turkálóban vásárol. Menjen a Bond Streetre, vegyen egy Armanit vagy valami hasonlót.
- Lehet, hogy így teszek.

A nyári estén este tízkor Agatha kifizette a taxit a Pink Lady előtt. Két jól megtermett női őr állt az ajtóban. Végigmérték Agathát. Igen rövid, mélyen dekoltált, flitteres aranyruhát viselt, hozzá magas sarkú, arany pántos bőrszandált. Egy kis butikban vette Notting Hillben, miután lebeszélte magát a pénzpocsékolásról. Az egyetlen nagy kiadás a vállig érő, szőke paróka volt, ami a fején díszelgett.

- Klubtag? – kérdezte az egyik őr.
- Nem, de szeretnék belépni – felelte Agatha.
- Ötven font, a recepciónál fizetendő.

Kinyitották az ajtót, és beengedték Agathát. A klubhoz egy pincébe kellett lemenni. Agatha kifizette a tagdíjat, majd lesietett a lépcsőn. Fejek fordultak felé, amikor belépett. Nők nőkkel táncoltak, a legtöbbjük gyönyörű volt. Te jó ég, gondolta Agatha savanyúan. A melegek mintha jobban adnának a külsejükre, és szinte mindig vonzóak. Ez azt jelenti, hogy a heterók slamposak? Agatha a bárpulthoz lépett, és rendelt egy gin-tonikot.

– A barátnőm, Nigella mesélt nekem erről a helyről. Akit meggyilkoltak – kezdte a beszélgetést. – A vendégem egy italra.

– Köszönöm – mondta a nő a pult mögött. Ő is olyan tagbaszakadt volt, mint az örök.

Agatha reménykedett, hogy senki nem fogja felismerni a tévés szereplés után, és örült, hogy parókát vett.

– Nigella örülten odavolt valakiért. Itt van az illető ma este?

– Hetty Clarkson volt az utolsó fogása. Ott van, abban a fehér ruhában.

Agatha hátrafordult a bárszéken. A nő magas volt és vékony, hosszú, barna hajjal. Úgy saccolta, a harmincas éveiben járhat. Agathára nézett, aki ragyogó mosolyt villantott rá.

Hetty mondott valamit a partnerének, aztán felállt és csatlakozott

Agathához a bárpultnál. A plafonra függesztett forgó kristálygömb szikrái csillogva verődtek vissza Agatha ruhájáról.

– Egy italt? – ajánlotta Agatha.

– Egy daiquirit.

Agatha megrendelte, ő maga maradt a gin-toniknál.

– Új vagy a városban, igaz? – kérdezte Hetty.

Agatha elővette régi-jó birminghami kiejtését.

– Nemrég érkeztem. Lenyűgöző itt minden...

– Milyen klubokba jártál Birminghamben? – kíváncsiskodott Hetty.

– Semelyikbe – felelte Agatha. – Félttem. Tudod, a mamámmal és a papámmal éltem. Ezért költöztem ide.

A „Strangers in the Night” dallama csendül fel.

– Táncolunk? – kérdezte Hetty.

– Rögtön – mondta Agatha.

– Honnan hallottál a klubról?

– Egy hirdetést láttam a *Bulimagazin*ban – vágta rá Agatha, erősen reménykedve, hogy a hely tényleg hirdet a lapban.

– Hetty Clarkson vagyok. És te?

– Agatha Demer – mutatkozott be Agatha, kölcsönözve Freda vezetéknévét.

Legnagyobb rémületére a következő pillanatban megszólalt a pultosnő:

– Nigella egy barátnője.

Hettynek fekete szeme volt, az a fajta, ami semmit nem árul el tulajdonosa érzelmeiről.

– Atyavilág – szólalt meg –, és hogyan találkozik egy ilyen kis birminghami leányzó Nigellával?

Az ijedtségtől Agatha képzelete szárnyakat kapott.

– A férje egy jótékonyági partiján ismerkedtünk meg. Pincérnek vetek föl. Beszélgetésbe elegyedtünk Nigellával, nagyon rokonszenves volt, és a parti után elhívott egy bárba egy italra. Aztán együtt töltöttük az éjszakát. Ez volt a legcsodálatosabb dolog, ami eddigi életemben történt velem.

– És az a ribanc sosem szól egy szót – sziszegte Hetty. – Azt

mondta, én vagyok neki az egyetlen. Csak egy szar duma volt.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Agatha, és erősen reménykedett, hogy a zene nem hallgat el egy pillanatra sem, mert így elnyomta a táskájában zümmögő magnó zaját. – Olyan édes volt. Egy igazi hölgy.

Hetty kicsit kiengedett.

– Te tényleg nagyon ártatlan vagy, nem gondolod? – Hetty Agatha térdére fektette a kezét, ő meg leküzdötte a késztetést, hogy elszaladjon.

– Táncoljunk! – állt fel Hetty.

Agatha nagy megkönnyebbülésére az andalgós szám véget ért, és a „YMCA” szólalt meg a Village People-től. Így hát egy lépés távolságra rázhatta és riszálhatta Hettytől.

Hetty járatta a szemét a fiatal testen, azokon az elképesztő hosszú lábakon. Amikor lement a szám, megszólalt:

– Túl zajos itt. Menjünk fel hozzám.

Agatha csak egy pillanatig habozott.

– Rendben.

Odakint, a Pink Lady előtt, egy jelzés nélküli kocsiban Macdonlad és Baxter nyomozók várták kíváncsian, mi következik. Az örök nem engedték be őket jogosultság híján.

– Már három lesbiklubban jártunk – morogta Macdonald.

– Itt jön egy pár! – figyelmeztette Clarkson. – Hé, az a szőke! Add csak ide annak a Raisin nevű nőnek a fotóját!

– Nem túl jó kép. A tévéről fotóztuk.

– Esküszöm, ő az abban a szőke parókában. Kapjuk el.

– Nem – felelte Clarkson. – Kövessük, és lássuk meg, miben mesterkedik ez a lotyó.

Agatha és Hetty taxija a Victoriánál állt meg egy társasháznál. Hetty egy tágas lakásba vezette Agathát. A minimalista stílusban kialakított lakásbelsőben minden fekete-fehér volt, kivéve két nagyra nőtt gumifát a nappaliban, és egy hatalmas absztrakt festményt a falon.

Agathának a taxiban ki kellett állnia egy nyelves csókot. Szexuális

ismeretei meglehetősen korlátozottak voltak, Jimmy Raisin az a típus volt, aki csak matat, matat, aztán elájul, hacsak nem volt éppen józan, mert akkor dirr-durr, és már horkolt is. A leszbikusok mit csinálnak? Ha van egy kis szerencséje, csak csókolóznak és ölelkeznek.

– Megyek tévét nézni a szalonba – mondta Hetty. – A konyha ott van jobbra. Tölts nekem egy brandyt, légy oly drága. A pulton van az üveg.

„Azt gondoltam, van a nappalijában egy bárszekrénye. Ha már „szalonban” nézi a tévét... Kíváncsi vagyok, honnan van pénze.” Ilyen gondolatok kergették egymást Agatha fejében, miközben a brandys üvegért nyúlt a pulton. Abban a pillanatban megdermedt. Az üveg közelében egy kerek sajt hevert, mellette egy sajtvágó, két fafogantyúval.

– Mi tart ennyi ideig? – kiáltott Hetty.

– Nem találom a poharakat!

– Hozd be az üveget. Vannak itt bent is poharak.

Agatha jéggé dermedt a küszöbön. A szobát egy hatalmas televíziókészülék uralta, a képernyőn pedig ott volt ő maga, a sajtó képviselőivel szemben.

Hetty felpattant a kanapéról, és lekapta Agatha fejéről a parókát. Aztán képen vágta.

– Kifelé innen! Te szemét kis kígyó! – üvöltött rá.

Agatha a földre ejtette a brandyt és menekülőre fogta. Lerohant a lépcsőn, és már majdnem kiért, amikor a portásba botlott.

– Hölgyem, van itt valami... – kezdte. – Két férfi megpróbált bejönni, azt mondták, rendőrök. Megkérdeztem, van-e engedélyük, és amikor nemet mondtak, megkértem, hogy odakint várjanak. Igazából nincs szükség engedélyre ahhoz, hogy valaki bejöjjön és kopogjon egy ajtón, de azt mondták, szóljak nekik, amikor ön távozik. Fel akartak menni Mrs. Clarkson lakásához. Van itt egy hátsó kijárat. – A portás diszkréten előrenyújtotta a tenyerét. Agatha előhúzott pár bankjegyet a táskájából, és a portás markába nyomta.

– Mutassa! – mondta Agatha.

A portás végigvezette egy folyosón, majd kiérték egy

szemeteskukákkal zsúfolt udvarra. Elővett egy kulcscsomót, és kinyitotta a hátsó kaput. Agatha egy mellékutcában találta magát, valami csoda folytán épp egy szabad taxi kerengett arra. Leintette, és bement a új lakása címét. Tudta, hogy nem kéne menekülnie a rendőrség elől, de gyerekkorából mélyen gyökerezett benne a tőlük való félelem. A részeges apját számtalanszor letartóztatták rendbontás miatt, az anyját meg bolti tolvajlásért.

Mielőtt lefeküdt volna, felhívta a központi hírügynökséget, és lediktált egy közleményt, miszerint egy bizonyos Hetty Clarkson látta utoljára Lady Tellert, miután együtt távoztak a Pink Ladyből. A másnapi újságokról más lekésett a hírrel, de a rádió és a tévé be fogja mondani.

Reggel kiszedte a szárítóból a ruhákat, amelyeket két nappal azelőtt viselt. A talpa lüktetett – ez volt az eredménye, hogy magas sarkúban járkal ilyen hőségben.

Amíg a kávéját itta, Freda lépett a konyhába. Agatha megköszönte neki, hogy bevásárolt, lelkére kötötte, hogy vegyen ki pénzt az irodában a kasszából, aztán kimerülten elmesélte kalandját.

– Azonnal a rendőrségre kell mennie! – kiáltotta Freda.

– Még nem. Azt hiszem, elmegyek Bryce-hoz és elmondom neki.

– Ha a rendőrség hívna az irodában, mit mondjak nekik?

– Ó, mondja csak meg nekik, hol vagyok. Lehet, hogy meg kell kérnem Bryce-t, találjon nekem egy ügyvédet. Előfordulhat, hogy megpróbálnak letartóztatni bizonyítékok visszatartása miatt, vagy valami hasonló.

Micsoda nyár! Amikor Agatha elindult, még mindig kora reggel volt, de a nap már forrón tűzött. Leintett egy taxit, hátradőlt a kocsiban. Fáradt volt és ideges. Mintha a bölcsessége is elhagyta volna. Minden olyan gyorsan történt. Egyik pillanatban még egy kis irodaszolga volt, a következőben már a saját cégét vezette, és egy

gyilkossági ügy kellős közepén találta magát. A Wigmore Streeten kifizette a taxit. A spórolása nem terjedt ki a taxihasználatra az ilyen forró napokon.

Bliss nyitott ajtót, és közölte, hogy a háziúr kórházban van kivizsgáláson.

– Tulajdonképpen mi a baja? – kérdezte Agatha.

– Nem akarja megmondani – felelte Bliss. – Mrs. Jones nincs itthon pillanatnyilag. Szeretnék váltani egy szót magával. Menjünk be egy kávéra a konyhába.

Egy bögre kávé fölött Bliss belekezdett.

– Kedves volt magától, hogy visszahozta Mrs. Jones-t, de lehet, hogy hiba volt. Az a nő nagyon pimasz volt, a főnök gondolkodott, hogy elküldi, de Lady Teller mindig megvédte.

– De hát Bertha szidta őt a sajtótájékoztatón! Ráadásul nyíltszívű, gyengéd nőnek tűnik.

– Szerintem ez színjáték. Ráadásul elvesztette a védelmezőjét. Nincs miért dicsérni. Van itt még egy dolog. Lady Tellernek egyszer eltűnt egy gyémántbrossa, és kihívta a rendőrséget. Bertha szobájában találták meg, de Lady Teller azt mondta, elfeledkezett róla, hogy odaadta neki.

Agatha maciszemei Blissre meredtek.

– Zsarolás... – motyogta. – Bertha tudta, hogy Nigella lesbikus, és tudhatott mindent a szeretőiről is.

Kulcscsörgés hallatszott a bejárati ajtó felől.

– Itt van! – mondta Bliss. – El kell vinnem az újságokat a főnöknek.

Agathának eszébe jutott, hogy a magnó még mindig a táskájában van. Besietett a nappaliba, bekapcsolta, és elrejtette a kanapé mögé. Bertha két nehéz bevásárlószatyorral állított be, majd a konyha felé indult.

– 'reggelt – üdvözölte Agathát. – Kér egy kávé?

– Most ittam egyet – felelte Agatha. – De maga csak igyon, és jöjjön, csatlakozzon hozzám.

– Csak leteszem ezeket a súlyokat, drágám. Ez a meleg kikészít.

Agatha idegesen várakozott. Mindig büszke volt a megérzéseire, az emberismeretére. Hogy az ördögbe nem látott át Bertha mesterkedésén? Vagy lehet, hogy Bliss a bűnös, és megpróbálja Berthát befeketíteni?

A nő végre megjelent egy tálcával, amelyen kávé és süteményt hozott. Kényelembe helyezte magát egy fotelben Agathával szemben.

– Így már jobb. Talált valamit?

– Elmentem a Pink Ladybe és találkoztam Hetty Clarksonnal.

– Ismerem azt a ringyót. A lady idecsempészte egyik éjszaka, amikor Sir Bryce nem volt itthon.

– Ezt miért nem mondta nekem?

– Mondtam, hogy lojális vagyok.

Agatha mélyet sóhajtott. Miért nem csap bele egyszerűen a lecsóba?

– Tudomásom van róla, hogy zsarolta Lady Tellert – jelentette ki.

– Ezt meg ki mondta?

– Senki. Egy okos következtetés. Elmegyek a Scotland Yardhoz, felvázolom nekik a gyanúmat, ők meg majd addig túrnak és túrnak, míg meg nem találják az igazságot.

– Micsoda ostoba kislány maga! – csattant fel a fejét Bertha. – Sározhatja a nevem, ahogy csak akarja. Nincs rejtegetnivalóm. Túl sokáig maradt, szedje a sátorfáját! Egyébként is van alibim, a nővéremnél voltam Dorsetben.

Agatha felállt. Esélye sem volt, hogy magához vegye a magnót.

– Még semminek nincs vége – figyelmeztette Berthát.

A nappali ajtajához lépett. Akkor vette észre, hogy kilazult egy pánt a szandálján, lehajolt hát, hogy megigazítsa. A kávéskanna, ami épp a fejére sújtott volna le, így csak a vállába csapódott.

– Segítség! – kiáltott teli torokból Agatha, és megfordult, hogy megvédje magát a házvezetőnővel szemben. Ez hiba volt. A kávéskanna ezúttal telibe találta a homlokát. Ájultan zuhant a földre.

Odakint Jim Macdonald főfelügyelő épp a csengőt nyomta volna meg,

de megállt a keze a levegőben.

– Kiáltást hallottam! – Mögötte a sajtó tolongott.

Bliss jelent meg Macdonald háta mögött egy kupac újsággal.

– Nyissa ki az ajtót – parancsolta a főfelügyelő.

Bliss és Macdonald berontottak, Agathát a földön fekvé találták. Macdonald kitapintotta a pulzusát.

– Él! Mi folyik itt? Bliss, hívjon mentőt, gyorsan!

Bertha bukkant fel, valamit a köténye zsebébe tömködött.

– Én csak védtem magam! – mondta. – Bedühödött és nekem támadt! Leütöttem a kávéskannával.

Agatha szeme megremegett, ahogy lassan kinyitotta. Bliss lehajolt és hideg borogatást nyomott a homlokára.

– A magnó – suttogta Agatha. – A kanapé mögött...

– Mit beszél? – kiáltotta Bertha. – Csak hazudik! Hogy hihetnek egy ilyen hülye libának?

– Miss Raisin azt mondja, van egy magnó a kanapé mögött – mondta Bliss.

Bertha egy sikoltást hallatott, aztán a bejárati ajtó felé vetette magát, de ott beleütközött az újságírókba, akik a rendőrök után nyomultak be.

Fred őrmester elkapta és megbilincselte.

Míg Bliss segített felültetni Agathát, megérkezett a mentő.

– Nem – mondta Agatha a mentőorvosnak –, hallanom kell, mi van azon a magnón.

Bekapcsolták. A nyomozók morcosan hallgatták Agatha vádjait. Aztán a csendet, ami akkor állt be a felvételen, miután leütötték. Épp amikor úgy döntöttek, hogy ez semmit nem jelent, ismét Bertha hangja hallatszott.

– És most elő a sajtuvágót, drágaságom. Majd elrejttem a tested a szobámba, míg eldöntöm, hova tüntesselek el. Aztán rákenem valahogy a háziúrra. – Ezek után hallatszott, ahogy Macdonald és Fred berontanak.

A kamerák azonnal bekapcsoltak – Berthát letartóztatták Agatha Raisin ellen elkövetett gyilkossági kísérletért, Agathát pedig

hordágyra tették és elindultak vele a kórházba.

Macdonaldot és Baxtert később magához rendelte Topping rendőrkapitány.

– Bertha Jones végül elismerte Lady Teller meggyilkolását – jelentette Macdonald.– Megvárjuk, míg Agatha Raisin teljesen felépül, aztán vádat emeltetünk ellene a nyomozás hátráltatásáért, és az igazságszolgáltatás félrevezetéséért.

– Maguk idióták! Ő a nap hőse! A sajtóirodánk ki fog adni egy közleményt, amelyben a hálánkat fejezzük ki. Felfogták, hogy ha Sir Bryce Teller nincs olyan magas társadalmi pozícióban, és nincs olyan kiváló ügyvédje, akkor maguk letartóztatták volna? Milyen váddal? Úgy fogjuk megfogalmazni a sajtóközleményt, hogy miénk legyen a babér – amit maguk ketten viszont nem érdemelnek meg. Ez a Bertha elvileg Dorsetben volt. Leellenőrizték egyáltalán az alibijét?

– Igen – vágta rá Macdonald. – A nővére megesküdött, hogy mindvégig nála volt. De Bertha megtört. Azt mondta, Lady Teller előző este nagyon részeg volt, és elkottyintotta, hogy megtartotta Bertha zsaroló leveleit, amit meg fog mutatni a férjének. A férfi már úgyis panaszkodott rá. Lady Teller közölte, hogy ki fogják rúgni. Bertha kijelentette, hogy megvan az összes pénz és ékszer, és visszaadja, amint hazatért Dorsetből. Lady Teller beleegyezett, hogy várjon. Így hát Bertha vett egy másik sajtuvágót, és elhatározta, hogy a férjre keni a gyilkosságot. Felhívta a nővérét, és megbeszélte vele, hogy majd azt mondja: egész idő alatt nála volt. Az út túloldalán várt, míg Lady Teller hazaérkezett, aztán besurrant, és megölte őt. Ezzel felgöngyölítettük az ügyet.

– Mármint Agatha Raisin göngyölítette fel! Kifelé!

– Utálom ezt a Raisin nevű nőt – morogta kint a folyosón Macdonald, nem sejtve, hogy azt a mondatot ejtette ki a száján, amelyet számtalan rendőr és nyomozó fog még ismételtetni az évek során, azon elmélkedve, hogy volt képes Agatha Raisin az orruknál fogva vezetni őket és megoldani az esetet.

Agathát aznap, nem sokkal később megnyugtatta egy neurológus, hogy szerencsére kemény kobakkal áldotta meg a sors, így hát fogadhatott látogatókat. A rendőrség egész délelőtt faggatta, de őket az orvos nem tekintette látogatónak, hanem valami szükséges rossznak. Az első igazi vendég Freda volt, aki egy jókora szőlőfürttel érkezett.

– Olyan izgatott vagyok! – újságolta. – George South azt mondta, nyilván még nem áll rá készen, hogy személyzetet keressen, így hát felvett néhány PR-asszisztenst maga mellé. Néhány cég máris érdeklődik.

Agatha hirtelen kicsinek, elveszettnek és gyengének érezte magát. Hogyan birkózhat meg ő egy mayfairi PR-vállalat vezetésével?

Már majdnem kicsordultak a könnyei, amikor egyszer csak Jill Butterfrick libegett be a szobába, egy hatalmas rózsacsokor mögött.

– Agatha, drágám! – turbékolta. – Nagyszerű hírem van számodra! Visszatérhetsz hozzánk vezető PR-osként!

Agatha érezte, hogy forrni kezd benne a düh. Eszébe jutott minden korábbi szekatúra. Így hát hangosan és érthetően közölte:

– Ahogy mifelénk mondják: húzz el innen délre!

– Hogy mondtad? – Jill körülnézett a szobában, reménykedve, hogy valaki más szájából hangzott el a mondat.

– Húzd el a beled, te ostoba tehén! – ordította Agatha.

Jill képe lángvörösre váltott.

– Te pimasz kis kurva! Tönkre foglak tenni!

Aztán megragadta a rózsáit és kiviharzott.

Amikor eltűnt, Agatha elvigyorodott.

– Ezt élveztem – jelentette ki. – Kicsit elfáradtam, Freda. Egész délelőtt a rendőrségnek kellett nyilatkoznom.

– Visszamegyek az irodába – mondta Freda.

– Várjon egy kicsit. Azt hittem, Bryce fel fog hívni.

Freda habozott egy darabig, aztán megszólalt:

– Rossz hírem van. Amikor maga jobban lett, bementem hozzá a kórházba, hogy elújságoljam.

– Ki vele.

– Hasnyálmirigyrákja van, és nem fog már soká élni.

Agatha első önző gondolata az volt, hogy akkor hamarosan véget ér az álma. De aztán már csak szomorúságot érzett. – Bryce volt az első ember, aki rendes volt vele az életben. Végül összeszedte magát. Ki fog jutni ebből a kórházból, dolgozni kezd, és annyi profitot termel, amiből visszatéríthet mindent. Valahogy meg kell oldania. Tartozik vele Bryce-nak.

– Melyik kórházban van? – kérdezte.

– A Harley Medicalben. Egy magánkórház a Harley Streeten.

– Maradjon velem, Freda, segítsen kijelentkezni, aztán odamegyünk.

– Ó, elhoztam ám a sminkjét – mondta Freda. – A sajtó odakint vár.

Bár gondosan kisminkelte magát, Agatha megviseltnek és elgyötörtnek látszott, míg a sajtónak nyilatkozott. Új, harcias temperamentuma mellett a diplomáciára is ügyelt, és kifejezte köszönetét Macdonald főfelügyelőnek és Fred Baxter őrmesternek, hogy megmentették az életét.

Fredával taxiba ültek, és elmentek a Harley Streetre. Agatha ambícióiról megfélekedve, lehangoltan ült Bryce kórházi ágya mellett. A férfi mostanra egészen összeaszott. De azért mosolyt erőltetett az arcára.

– Maga egy csoda, Agatha! A legjobb PR-os a világon.

– Esküszöm, hogy keményen fogok dolgozni, és igyekszem visszafizetni az utolsó pennyig mindent – mondta Agatha, és nagyot nyelt, hogy leküzdje a gombócot a torkában.

– Nem szükséges. A vagyon nagy része az unokaöcsémre száll, magának pedig elkülönítettem egy részt, amely az elkövetkezendő öt évben fedezi a költségeit. Az iroda és a lakás a magáé. George elrendez majd mindent.

Agatha köszönetet rebegett, de Bryce intett, hogy menjen.

– Én tartozom köszönettel. Most menjen. Szeretnék aludni.

Agatha végül bement az irodába, és találkozott két új asszisztensével: egy Jessie Rich nevű nővel, és egy Sean Fitzgerald nevű férfival. George South is várt rá. Már érkeztek megkeresések ügyfelektől, újságolta George is. Felvesz még két embert, és miután mindent elrendeztek, ajánlani fog egy jó könyvelőt és egy menedzsert, tette hozzá.

– És ha maga dolgozna nekem? – kérdezte Agatha.

– Az túl drága lenne, ráadásul nagyon sok ügyfelem van. Nem csak Bryce-nak dolgozom.

– Bárcsak meggyógyulna! – sóhajtott Agatha. – Semmit nem lehet tenni?

– Attól félek, nem.

Bryce még aznap éjjel meghalt. Agatha vigasztalhatatlanul sírt, amikor megtudta a hírt. Végül Freda így biztatta együttérzően:

– A legjobb, amit az emlékéért tehet, hogy sikerre viszi az ügynökséget. Úgy nem fog menni, ha összeomlik.

Így hát a temetés után Agatha éjjel-nappal dolgozott, és elvállalta a PR-képviselőt egy parfümcégnek, egy popzenekarnak, és különféle divatházaknak. Az érzékeny kislány, aki egykor volt, eltűnt egy kemény páncél alatt. Az újságírók, különösen a képes magazinok munkatársai, sosem találkoztak még ilyen ügynökkel. Agatha kiszimatolta a sajtósok gyenge pontjait, aztán kegyetlenül kitaposta belőlük a publicitást az ügyfeleinek.

Egy este Freda így szólt:

– Azt hiszem, találnom kellene egy saját lakást.

– Miért? – kérdezte Agatha.

– Drágám, maga még fiatal, ideje, hogy találjon egy udvarlót. Ehhez egyedül kell lennie. Nem hozhat ide valakit úgy egy romantikus estére, hogy itt ül egy öreglány a nyakán.

– Felejtse el. Végeztem a férfiakkal.

De azon az éjszakán, mielőtt elaludt volna, Agatha egy magas, jóképű férfiről álmodozott, aki elrabolja a szívét és az életét. Aztán

Jimmy Raisin jutott eszébe. Hol lehetett éppen? Meg kellene valahogy találnia, hogy elválhassanak. Megrettent a gondolattól, hogy hirtelen jött népszerűsége miatt Jimmy esetleg újra felbukkan az életében.

Agatha nem ismerte be magának, mennyire félt egykor Jimmy részeg cirkuszaitól. Egészen addig tartott a szédült szerelem, míg a valóság át nem vette az irányítást: Jimmy otthagyta vízvezeték-szerelői munkáját, inni kezdett, és arra számított, hogy majd Agatha lesz a kenyérkereső. Amikor először használta az öklét, Agatha sírva fakadt. Másodszorra leütötte a férfit a serpenyővel, összecsomagolta a holmiját, kihajította az Anonim Alkoholisták összes brosráját, amit bizakodva gyűjtögetett neki, és kísétált a közös életükből. Aztán lassan kezdett megnyugodni. Jimmy nem bukkant fel, ami azt is jelenthette, hogy meghalt.

Talán Fredának igaza volt, és jó lenne találni neki egy lakást. Agatha már egész szép mennyiségű pénzt termelt azon felül is, amit Bryce ráhagyott a végrendeletében.

Másnap reggel egy új kifutófiú bukkant fel az irodában. Fehér, pattanásos bőrű srác volt, punkfrizurával. Letette a napi postát az asztalra.

– Itt vannak! – jelentette. Cockney dialektusban beszélt, és egészen gyerekes küllemű volt.

– Hány éves vagy? – kérdezte Agatha. – Gyerekmunkásokat nem alkalmazok.

– Tizenöt.

– Hogy hívnak?

– Roy Silver.

– Nos, Roy, most már Mayfairben dolgozol, fogd magad, kérj Fredától egy kis pénzt, aztán irány egy fodrász, és szabadulj meg a punksörényedtől.

– De hát én csak a kifutófiú vagyok...

Agatha keresztülfúrta a tekintetével.

– Oké, főnök. Máris megyek.

Egy vasárnap Agatha a King's Roadon sétált. Végre farmert, pólót, és lapos sarkú szandált viselt. Gondterhelten nézett fel az épületek felett szürkellő égre, és bosszankodott, amiért nem hozott magával esernyőt. Freda mondott is róla valamit, hogy véget ér a szép idő. A World's Endnél megtorpant egy üzlet előtt, amelynek a kirakatában festményeket látott. Az egyik rögtön magához vonzotta a tekintetét: egy cotswoldsi házat ábrázolt, zsúpfedéllel, burjánzó mályvarózsákkal a kapujában. Az üzlet ajtaján a „zárva” tábla fityegett, de Agatha látott valami mozgást odabent. Bekopogtatott.

Az ajtóhoz közeledő férfi megrázta a fejét. Agatha a festményre mutogatott a kirakatban, és imádkozó mozdulattal összetette a két kezét. A férfi habozott egy kicsit, végül kinyitotta az ajtót.

– Mindenképp szeretném megvenni ezt a festményt a zsúpfedeles házikóval – mondta Agatha. – Mennyibe kerül?

– Százötven font. Nem ismert művész festette, úgyhogy nem drága.

– Megveszem.

– Nem akarja alaposabban megvizsgálni?

– Nem, viszem most rögtön.

– Egy perc és itt vagyok. – A férfi egy hátsó helyiségbe ment.

Becsomagolta a képet buborékos fóliába, aztán barna csomagolópapírba, és átkötötte egy madzaggal. Kopogtak az ajtón. – Az asztaltársam a mai ebédhez – mondta a férfi, és beengedte a barátját. – Gyere a hátsó szobába, Larry.

A hátsó helyiségben Geoffrey suttogni kezdett:

– Eladtam azt a rémes, bonbonosdobozra való festményt a házról. Tudod, amiről azt mondtad, sose fogják megvenni.

– Amerikai a nő?

– Nem. Mókás, de van egy olyan érzésem, láttam már valahol.

Aztán mindketten előrejöttek az eladótérbe, és a férfi átnyújtotta Agathának a csomagját. Az előhalászta régi hitelkártyáját, és őszintén remélte, hogy van még rajta fedezet, miután nem érezte volna

tisztességesnek, hogy a céges pénzt használja.

Épp esni kezdett az eső, amikor hárman együtt kiléptek az üzletből. Larry, a boltos barátja, kinyitott egy nagy golfesernyőt, majd azok ketten elsétáltak, anélkül, hogy egy pillantást is vetettek volna Agathára.

Agatha csak állt az üzlet bejáratánál.

– Disznók – motyogta. – Legalább egy taxit szerezhettek volna nekem.

Az út túloldalán, egy étteremben Larry a homlokára csapott.

– Tudom már, ki ez! Az a lány, Agatha Raisin, a Rettenthetetlen Agatha. A legkeményebb PR-ügynök a városban. Mennyire vágta meg?

– Százötven fontra.

– Nem lenne jó összeakasztani vele a bajszungkat. Küldj neki ötven fontot visszatérítésképp.

Egy vakító villám nyomában nagyot dörrent az ég, és hevesen zuhogni kezdett az eső. Agatha lekuporodott az üzlet bejáratánál, és magához szorította becses festményét. Egy nap még lesz egy ilyen háza. Pont olyan, mint a festményen. Egy nap...

Ezzel az ábránddal várta, hogy elálljon az eső.